

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 9 września 2011 r. wydanego w sprawie T-257/07 Francja przeciwko Komisji;
- ostateczne rozstrzygnięcie sporu poprzez stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 746/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. zmieniającego załącznik VII do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego zasady dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych przenośnych gąbczastych encefalopatii ⁽¹⁾, lub też przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- obciążenie Komisji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie swe rząd francuski opiera na czterech zarzutach.

W pierwszym z nich wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył ciężący na nim obowiązek uzasadnienia ze względu na to, iż nie ustosunkował się w wystarczającym stopniu, po pierwsze, do jej zarzutów opartych na braku uwzględnienia przez Komisję dostępnych danych naukowych, ponieważ jej zdaniem błędnie uznał, że wszystkie te zarzuty sprowadzają się do zarzucenia Komisji, iż ta o nich nie wiedziała, oraz, po drugie, do zarzutów opartych na naruszeniu art. 24a rozporządzenia nr 999/2001, ponieważ jej zdaniem Sąd uznał, że te zarzuty sprowadzają się do żądania sprawdzenia, czy kwestionowane środki były właściwe, aby zapewnić wysoki poziom ochrony zdrowia ludzkiego.

W swym drugim zarzucie, który dzieli się na trzy części, rząd francuski twierdzi, że Sąd przeinaczył przedstawione mu okoliczności faktyczne. Wnosząca odwołanie twierdzi w pierwszej kolejności, że Sąd przeinaczył opinie Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) z dnia 8 marca 2007 r. i 24 stycznia 2008 r. uznając, iż Komisja mogła, nie popełniając błędu w ocenie, wyciągnąć na ich podstawie wniosku, że zagrożenie przenoszeniem się na ludzi EST innych niż ESB jest niezwykle niskie (część pierwsza). W części drugiej wnosząca odwołanie twierdzi następnie, że Sąd przeinaczył opinie EFSA z dnia 17 maja i 26 września 2005 r. uznając, iż Komisja mogła, nie popełniając błędu w ocenie, uznać, że zawarta w tych opiniach ocena wiarygodności szybkich testów dotyczy wykorzystania tych testów w ramach kontroli wprowadzenia do spożycia przez ludzi baraniny lub koziny. W części trzeciej rząd francuski twierdzi wreszcie, że Sąd przeinaczył przedstawione mu okoliczności faktyczne uznając, iż wszystkie dowody

naukowe powołane przez Komisję w celu uzasadnienia przyjęcia kwestionowanych środków zawartych w rozporządzeniu nr 746/2008 stanowią nowe okoliczności w odniesieniu do wcześniejszych środków zapobiegawczych.

W swym trzecim zarzucie rząd francuski twierdzi, że Sąd popełnił błąd w kwalifikacji prawnej okoliczności faktycznych uznając powołane przez Komisję dane naukowe jako nowe okoliczności mogące zmienić odbiór zagrożenia lub świadczące o tym, że zagrożenie to można ograniczyć metodami mniej restrykcyjnymi niż środki istniejące.

W swym czwartym zarzucie, który dzieli się na trzy części, wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył prawo przy stosowaniu zasady ostrożności. W tym kontekście wnosząca odwołanie podnosi w pierwszej kolejności, że Sąd naruszył prawo uznając, iż Komisja nie naruszyła przepisów art. 24a rozporządzenia nr 999/2001, ponieważ zdaniem Sądu uczyniła ona zadość ustanowionemu w art. 152 ust. 1 WE obowiązkowi zapewnienia wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzkiego. W części drugiej tego zarzutu rząd francuski twierdzi następnie, że Sąd naruszył prawo zakładając, iż dowody naukowe powołane przez Komisję w celu uzasadnienia przyjęcia rozporządzenia nr 746/2008 muszą pociągnąć za sobą zmianę poziomu zagrożenia uznanego za dopuszczalne. Tytułem uzupełnienia rząd francuski twierdzi, że Sąd naruszył prawo nie sprawdzając, czy, aby określić poziom zagrożenia uznanego za dopuszczalne, Komisja wzięła pod uwagę nieodwracalność szkodliwych skutków EST dla zdrowia ludzkiego. W części trzeciej rząd francuski twierdzi wreszcie, że Sąd naruszył prawo ze względu na to, iż nie wziął pod uwagę faktu, że rozporządzenie nr 746/2008 nie zastępuje wcześniejszych środków zapobiegawczych, lecz je uzupełnia bardziej elastycznymi rozwiązaniami alternatywnymi.

⁽¹⁾ Dz.U. L 202, s. 11.

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 15 września 2011 r. w sprawie T-427/09 centrotherm Clean Solutions GmbH & Co. KG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 29 września 2011 r. przez Centrotherm Systemtechnik GmbH

(Sprawa C-609/11 P)

(2012/C 80/08)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Centrotherm Systemtechnik GmbH (przedstawiciele: adwokaci A. Schulz i C. Onken)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), centrotherm Clean Solutions GmbH & Co. KG

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 15 września w sprawie T-427/09;
- oddalenie skargi wniesionej przez centrotherm Clean Solutions GmbH & Co. KG na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe) z dnia 25 sierpnia 2009 r. w sprawie R 6/2008-4;
- obciążenie centrotherm Clean Solutions GmbH & Co. KG.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie dotyczy wyroku Sądu, którym skarga wnoszącej odwołanie na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe) z dnia 25 sierpnia 2009 r. wydaną w ramach postępowania w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku towarowego między centrotherm Clean Solutions GmbH & Co. KG a Centrotherm Systemtechnik GmbH została oddalona.

Wnosząca odwołanie podnosi następujące zarzuty:

- 1) Zaskarżone orzeczenie narusza art. 65 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽¹⁾ i art. 134 § 2, § 3 regulaminu postępowania przed Sądem. Zgodnie z tymi przepisami Sąd miał obowiązek wzięcia pod uwagę wszystkich zarzutów, w tym przedstawionych w ramach obrony, które podniosła wnosząca odwołanie.
- 2) Ponadto zaskarżony wyrok jest niezgodny z art. 51 ust. 1 lit. a) i art. 76 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego. Wyrok ten został oparty na nieprawidłowym założeniu, że na wnoszącej odwołanie spoczywa ciężar dowodu w przedmiocie używania pozwalającego na utrzymanie praw do znaku w odniesieniu do spornego znaku towarowego. Na podstawie art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego w postępowaniu w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku towarowego obowiązuje bowiem po pierwsze zgodnie z art. 76 ust. 1 wspomnianego rozporządzenia zasada badania przez Urząd stanu faktycznego z urzędu. Po drugie, z przepisów i systematyki tego rozporządzenia i w szczególności porównania przepisów dotyczących wygaśnięcia prawa do znaku towarowego z przepisami dotyczącymi sprzeciwów i unieważnienia w związku ze względnymi przyczynami odmowy rejestracji wynika, że przedstawienie dowodu używania w postępowaniu w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku towarowego nie należy co do zasady do właściciela spornego znaku towarowego.

Wynika z tego w szczególności, że odmowa wzięcia pod uwagę przez Urząd dowodów, które jego zdaniem zostały przedstawione po upływie obowiązującego terminu nie była zasadna.

- 3) Sąd dokonał nieprawidłowej wykładni art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego przyjmując błędne i pozostające w sprzeczności z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości założenie, że pojęcie rzeczywistego używania stanowi przeciwieństwo używania w małym stopniu.
- 4) Wreszcie twierdzenie, Urzędu, które nie zostało oddalone przez Sąd, zgodnie z którym oświadczenie złożone pod przysięgą przez kierownika wnoszącej odwołanie nie stanowiło dopuszczalnego dowodu w świetle art. 78 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego jest błędne i pozostaje w sprzeczności z orzecznictwem samego Sądu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 15 września 2011 r. w sprawie T-434/09 Centrotherm Systemtechnik GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 29 listopada 2011 r. przez Centrotherm Systemtechnik GmbH

(Sprawa C-610/11 P)

(2012/C 80/09)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Centrotherm Systemtechnik GmbH (przedstawiciele: A. Schulz i C. Onken, Rechtsanwälte)

Pozostali uczestnicy postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), centrotherm Clean Solutions GmbH & Co. KG

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 15 września 2011 r. w sprawie T-434/09;
- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 25 sierpnia 2009 r. w sprawie R 6/2008-4 w zakresie, w jakim uwzględniono w niej wnioski o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do wspólnotowego znaku towarowego nr 1 301 019 CENTROTHERM;